

[Valdemar Sørensen.]

til Befolkningens Beskyttelse mod Luftangreb vil medføre. For mit eget Vedkommende har jeg ikke noget imod helt at se bort fra disse Omkostninger. Jeg forstaaer derimod meget godt, at det ærede Medlem for sit og sit Partis Vedkommende maa tage dem i Betragtning, men jeg er dog i nogen Grad forundret over, at første Gang man i et Lovforslags Motivering møder en Henvisning til saadanne Udgifter, har det ærede Medlem og hans Parti de største Betæneligheder ved den Maade, hvorpaa Afgiften er paalagt; man vilde helst have lagt den paa andre Mennesker. Vi ser altsaa allerede her, hvad en patriotisk Stemning udløser sig i, naar man kommer til Beskatningspunktet: en Stemning for at faa Afgiften lagt derhen, hvor man synes den er mindst generende for de Interesser, man tjener.

I Anledning af de Argumenter, der er fremført i Retning af, at det, der her er Tale om, er en Skat paa Grundejerne, vil jeg sige, at de gælder jo ikke. Der er overhovedet ikke Tale om, at nogen Grundejer kommer til — i hvert Fald ikke ret langt ud i Fremtiden — at betale noget højere Beløb til det offentlige af sin personlige Lomme end det, han allerede betaler. Sagen er jo nemlig den, at hele Afgiften, for saa vidt den betales nu, enten allerede er kapitaliseret ved Ejendommenes Køb eller ogsaa simpelt hen er inkluderet i Huslejen. Der er naturligvis ingen Grundejer her i Hovedstaden, der ikke regner Udgiften til denne Foranstaltning med i de almindelige Udgifter for Ejendommen og kalkulerer, hvad han skal have i Leje, derefter. Det er jo saa ligetil, og saadan vil det ogsaa gaa i Fremtiden — det ved vi jo udmærket godt. Naar denne Forhøjelse af en Afgift nu skal kaldes for en Skat, har jeg ikke noget imod at gaa ind paa en saadan Betragtning, men det bliver en Skat paa Beboerne, og den paalægges ikke af det offentlige, men af den enkelte Ejer af Ejendommen — saadan er Forholdet. Alle disse Udtalelser om, at man af Hensyn til Grundejerne skulde lade være med at opkræve Afgiftstillægget, gaar derfor ikke. Man kan strides om, hvorvidt Afgiften i Virkeligheden principielt ligger paa den rigtige Maade, men betalt bliver den og er den blevet og vil den blive i Fremtiden af Brugerne af Lejlighederne i de københavnske Ejendomme. Det er jo den simple Sandhed om dette Forhold.

Jeg vil gerne ved denne Lejlighed gøre nogle Bemærkninger om et rent sagligt Forhold, som jeg synes springer i Øjnene, naar

man ser paa denne Sag. Det er jo saa klart, hvem der faar Udgifterne, og jeg kunde nu have Lyst til at opholde mig et Øjeblik ved, hvem der tjener paa Foranstaltningerne. Det, man i Virkeligheden principielt maa begrunde en saadan Afgiftsforhøjelse med, er jo, at med Brandudgifternes Stigning for Kommunen er ogsaa Sikkerheden mod Brand tiltaget. Det er ganske givet, at det første Sted man maa rette sin Opmærksomhed paa, naar man vil undersøge, hvem der har Fordelen deraf ud over den personlige Fordel, som det ærede Medlem Hr. Westermann nævnte, at Brandvæsenet sikrer vort Liv og vort Gods, hvem der har haft den væsentlige Fordel af den stigende Sikkerhed, er Forsikringsselskaberne. Det er i Forsikringsselskaberne, den stigende Brandsikkerhed har afsat sig, enten i en Mulighed for at gaa ned med Præmierne eller i en Mulighed for at gaa op med Udbytter og Formue. Naar jeg skal veje de to Ting op mod hinanden, maa jeg sige, at Tilbøjeligheden til at gaa op med Udbytter og Formuehenlæggelser har været betydelig større end Tilbøjeligheden til at gaa ned med Præmierne. Det kan man se blot ved at undersøge de paagældende Forsikringsselskabers Regnskaber. Derfor synes jeg egentlig, at naar man nu taler om hele denne Foranstaltning som en Skat, saa burde man se at komme til en samlet Ændring af Forholdet, saaledes at Afgiften blev lagt der, hvor man i Virkeligheden har Fortjenesten ved Brandsikkerhedens Forøgelse, med andre Ord paa Forsikringsselskaberne, saadan at det blev Forsikringsselskaberne, der betalte og hæftede over for Kommunen først og fremmest, og at det saa blev Forsikringsselskabernes Sag gennem deres Præmiesystem at dække de Beløb, der er Tale om.

Der er jo ogsaa det andet Forhold her, som det ærede Medlem Hr. Westermann med nogen Grund fremhævede, at den Ejendom, der er moderne udstyret og bygget med de største Omkostninger, har den største Brandsikkerhed, kommer højest op i Anskaffelsværdi og højest op i Forsikringsværdi og faar saaledes den højeste Byrde, medens jeg ingenlunde er sikker paa trods den Klassificering, der har fundet Sted inden for Forsikringen, at de ældre Ejendomme, som i Virkeligheden i Forhold til Brandfaren skulde bære en langt højere Præmie, ogsaa kommer til det. Jeg synes, dette i høj Grad opfordrer til en Undersøgelse. Jeg vil naturligvis ikke paa det indeværende Tidspunkt stille noget Forslag eller noget Krav om noget saadant og heller ikke i et muligt Udvalg. Jeg gør blot opmærk-